

Έχουμε ήδη δείξει σε άλλα μας άρθρα τη σήψη που επικρατούσε στην αρχαία ειδωλολατρική Ελλάδα όσον αφορά την ομοφυλοφιλία και για την παιδεραστία μικρών αγοριών. Σε αυτό το άρθρο, θα δώσουμε μερικά ακόμα στοιχεία, για όσους νομίζουν ότι μπορούν να κοροϊδεύουν τον κόσμο, ότι δήθεν στην Αρχαία Ελλάδα δεν υπήρχαν τέτοιου είδους καταστάσεις, ή ότι ήταν δήθεν παράνομες. Γιατί μερικοί αρχαιομανείς, ως και βιβλία έχουν κυκλοφορήσει, προσπαθώντας να ανασκευάσουν την αλήθεια, ωραιοποιώντας τη φριχτή εκείνη ειδωλολατρική κοινωνία. Μόνο που στα βιβλία τους αποφεύγουν συστηματικά τα ντοκουμέντα, ή τα αναφέρουν με μερικές "επώδυνες" λεξιούλες αλλαγμένες... Γι' αυτό κι εμείς, θα δείξουμε από τα ίδια τα κείμενα που παραθέτουν, ορισμένα σημεία που "ξέχασαν" να παρουσιάσουν...

Αρχαιοελληνικά κείμενα σαν κι αυτό:

«Αν το αγόρι είναι δώδεκα ετών τότε μου κάνει χαρά, κι αν βρίσκεται στα δεκατρία τότε με τραβάει ακόμα ισχυρότερα. Κι όμως στα 14 του είναι η γλυκύτερη ακμή του έρωτα, όταν αρχίζει το 15ο έτος προσφέρει ακόμα ομορφότερη ηδονή. Οι 16ρηδες είναι για όλους τους θεούς. (..)» (Στράτωνας, Παλατινή Ανθολογία, βιβλίο δωδέκατο)

ή

«Η Κύπρις ως γυναίκα / με φλόγες για γυναίκες σε τυλίγει. / Όμως τον γλυκό πόθο για τα αγόρια / τον κυβερνά αυτοπροσώπως ο Έρωσ. / Να δείξω την προτίμησή μου προς τα που; / Προς το αγόρι ή προς τη μητέρα; / Όμως κι η ίδια η Κύπρις θα έλεγε νομίζω: / Το θρασύ το παιδάριον νικάει» (Μελέαγρου, Παλατινή Ανθολογία, XII, 86)

ή

«Αν εξακολουθήσει ο Δημόφιλος / να δίνει και στους εραστές του φιλιά τέτοια / ωσάν αυτό που μου έσκασε το νήπιο, ω Κύπρις, / δεν βλέπω τη μανούλα του τις νύχτες / να καρτερά με ησυχία στην αυλόπορτα» (Διοσκουριδου, Παλατινή Ανθολογία, XII, 14)

ή

«Κάποτε κάποιος παιδοτρίβης, / καθώς έναν μικρόν προπονούσε, / τον έβαλε σε κάμψη των γονάτων, / τον γύμναζε στα κάτω από τη μέση, / φροντίζοντας να πιάνει ολίγον τα μπαλάκια...» (Στράτωννα, Π.Α., XII, 222)

δεν είναι ακριβώς ό,τι αναζητούμε στην αρχαιότητα. Μερικοί θα φέρουν αντιρρήσεις για το ζήτημα της παιδεραστίας ή της ομοφυλοφιλίας στην αρχαία Ελλάδα, λέγοντας πως δεν είναι τα πράγματα όπως νομίζεται πως είναι. Η αλήθεια είναι πως, δεν υπήρξε ποτέ η εξιδανικευμένη σχέση εραστή και ερωμένου, όπως την περιγράφει ο Πλάτωνας, δίχως δηλαδή σεξουαλικά παρεπόμενα. Στην Ηλεία ή τη Θήβα όλα επιτρεπόταν «Εκείνοις [Θηβαίοι και Ηλείεις] μεν γαρ ταύτα παιδικά [=ομοφυλοφιλία και παιδεραστία] νόμιμα, ημίν δ' επονείδιστα» (Ξενοφώντα, Συμπόσιο, 8, 34).

«Το ότι η σεξουαλικότητα μέσα στην παιδεραστία έπαιζε αποφασιστικό ρόλο και δεν πηγάζει από την κολασμένη φαντασία μερικών επιστημόνων αυτό γίνεται σαφές για κάθε απροκατάληπτο παρατηρητή, όταν βλέπει τις εικόνες των αρχαϊκών αγγείων στις οποίες ένας, άνδρας, ο εραστής, πιάνει τα γεννητικά όργανα ενός νεαρού, του ερωμένου. Η χειρονομία αυτή, η οποία και στην πρώιμη ελληνική τέχνη εμφανίζεται ακόμη και σε ετερόφυλα ζευγάρια, είναι μια αδιαμφισβήτητη έκφραση σεξουαλικού πόθου» (Carola Reinsberg, Γάμος, εταίρες και παιδεραστία στην αρχαία Ελλάδα, εκδ. Παπαδήμα, σ. 259).

Σ' ένα ποίημά του ο Σόλων λέει ότι ευτυχισμένος και αξιομακάριστος είναι εκείνος που έχει τα εξής τέσσερα πράγματα: αγόρια που να τα χρησιμοποιεί ως κιναιδους, άλογα, κυνηγετικά σκυλιά, και φίλο στο εξωτερικό. Στο δεύτερο ποίημα κατονομάζει ποια ακριβώς σημεία του σώματος του αγοριού θέλει ν' απολαύσει (Σόλων, αποσπάσματα 21 και 23, Berg. Th. Hiller E. – Crusius O. *Anthologia lyrica sive lyricorum Graecorum reterum praeter Pindarum reliquiae potiores*, ΒΤ, από τον Πλούτ. Ερωτ. 5 (751bc)).

Ο Ξενοφώντας γράφει επίσης (Λακεδαιμονίων Πολιτεία, 2, 12) «Οι άλλοι Έλληνες, ή όπως οι Βοιωτοί, ένας άνδρας και ένας νέος δένονται μεταξύ τους σα ζευγάρι ή όπως οι Ηλείοι απολαμβάνουν την ομορφιά του σώματος των νέων με παροχές» και (Λακ. Πολ., 2, 14) «Σε

πολλές από τις πόλεις οι νόμοι δεν απαγορεύουν την ερωτική επιθυμία προς τα παιδιά».

Ορισμένοι Νεοπαγανιστές θέλουν να μας πουν ότι υπήρχαν «αντιομοφυλοφιλικόι νόμοι στην Αρχαία Ελλάδα». Αν έτσι έχουν τα πράγματα, τότε πρέπει να μας πουν, γιατί δεν τιμωρήθηκαν οι παρακάτω Αρχαίοι Έλληνες από τους νόμους αυτούς. «Φιλία θερμή ανεπτύχθη μεταξύ των δύο τούτων ανδρών (του Σόλωνος και του Πεισιστράτου) ένεκα της συγγενείας των, αυτή δε η φιλία έγινε ενκαρδιωτέρα και λόγω της ευφυΐας και της ωραιότητας του Πεισιστράτου, διότι, καθώς λέγουν μερικοί, ο Σόλων διετέθη ερωτικώς προς αυτόν (...ερωτικώς τον Πεισίστρατον ασπαζομένου του Σόλωνος...)» (Πλούταρχου, Σόλων, 1).

Για τους Χαλκιδείς μαρτυρεί ο Αθηναίος, ότι μαζί με τους Κρήτες ήταν παράφοροι στην παιδοφιλία («...περί τα παιδικά δαιμονίως επτόηται...») (Αθηναίος, 13, 77 (601e)).

Ο ελεύθερος και μη εμπορικός παιδοφιλικός έρωτας μεταξύ δύο αρρένων, ώριμου αντρός και ανηλικού αγοριού ή εφήβου, συνήθως 7-20 ετών, ήταν νόμιμος και θεωρούνταν κάτι το ευγενές, ευγενέστερο μάλιστα από το φυσιολογικό και νόμιμο έρωτα αντρός και γυναικός, ενώ το επάγγελμα του ερωμένου του πορνείου θεωρούνταν αισχρό κι επονεΐδιστο. Ο τέτοιος ερωμένος λεγόταν «πόρνος», πεπορνευμένος», «ηταιρηκώς», «αισχρώς βεβιωκώς», εμποδιζόταν από την είσοδο στα ιερά και τη συμμετοχή στη λατρεία, αποστερούνταν από πολλά πολιτικά δικαιώματα (Δημοσθένη Κατ' Ανδροτιώνος παρανόμων, 73. Αισχίνη Κατά Τιμάρχου, 3 και 15-16).

Η παιδοφιλία υπήρχε τόσο σαν ελεύθερος έρωτας όσο και σαν εμπορικός, ελεύθερος πάλι ή καταναγκαστικός, που πουλιόταν σε ειδικά πορνεία αρρένων, έτσι «πορνεία» λεγόμενα ή και «οικήματα», από επαγγελματίες κιναιδούς ή από καταναγκασμένους (Αριστοφάνη Ειρήνη, 11 («ηταιρηκώς»). Ξενοφώντα Απομνημονεύματα, 1, 6, 13 («πόρνος»). Δημοσθένη Κατ' Ανδροτίωνος παρανόμων, 73 και Επιστολή Δ' («πόρνος», «ηταιρηκώς»). Αισχίνη Κατά Τιμάρχου, 3 και 119 («πεπορνευμένος», «αισχρώς βεβιωκός»). Ησύχιος, λ. Κεραμεικός). Η προαγωγή και η έκδοση ελευθέρου ανθρώπου από τρίτον θεωρούνταν κακούργημα και τιμωρούνταν με θάνατο (Αισχίνη Κατά Τιμάρχου, 12 και 72 και 184). Οι αρχαιολάτρες εξαιτίας αυτού του συγγράμματος (Κατά Τιμάρχου) έχουν φτάσει να ισχυρίζονται ότι δεν υπήρχε παιδοφιλία στην αρχαία Αθήνα. Παραθέτουμε, προς απόδειξη του αντιθέτου, αποσπάσματα από το ίδιο σύγγραμμα του Αισχίνη:

74 «Ξέρετε εκείνους τους τροφίμους των σπιτιών, οι οποίοι κάμνουν αυτήν την δουλειάν. Λοιπόν και αυτοί ακόμη, όταν αναγκάζονται να κάμουν αυτήν τη δουλειά, όμως εντρέπονται και κλείουν τις πόρτες. (...) Ξέρετε το επάγγελμα που εδιάλεξαν και επομένως γνωρίζετε κάθε στιγμή τι κάμνουν.

119 κάθε έτος η Βουλή εκθέτει εις δημοπρασίαν τον πορνικόν φόρον (...) οι ενοικιασταί του φόρου δεν απαιτούν φόρο με εικασίας, αλλά γνωρίζουν καλά ποίοι και ποίαι κάμνουν αυτή τη δουλειά.

136 (...) Ούτε αρνούμαι πως εγώ [=ο Αισχίνης] ο ίδιος και εις το παρελθόν και τώρα ακόμη αγαπώ τα παιδιά και αναγνωρίζω ότι γι' αυτήν την δουλειά εμάλωσα και ξυλοκοπήθηκα με άλλους. Όσον δια τα ποιήματα [σημ.: 135: «..ερωτικά ποιήματα που έχω γράψει χάριν κάποιων νέων..»] που λέγουν ότι συνέθεσα, άλλα μεν τα αναγνωρίζω (...).

137 Ισχυρίζομαι ότι το (...) να γίνεται ένας νέος ερωμένος κάποιου ανδρός χωρίς χρήματα, επειδή τον αγαπά, είναι πολύ καλόν, αισχρόν δε είναι το να πορνεύεται αντί χρημάτων.

156 Γνωρίζετε, ω Αθηναίοι, τον Κρίτωνα υιόν του Αστυόχου και τον Περικλείδην του Περιθοΐδη και τον Πολεμογένην και τον Πανταλέοντα και τον δρομέα Τιμησίθεον (...) οι οποίοι είχαν ερωτικόν σύνδεσμον με πολλούς και πολύ φρόνιμους άνδρας. Όμως κανείς ποτέ δεν τους κατηγόρησε γι' αυτό».

Ωστε το Κατά Τιμάρχου που οι αρχαιοπληκτοι φέρνουν ως απόδειξη μη ύπαρξης παιδοφιλίας στην αρχαία Αθήνα όχι μόνο αποδεικνύει ότι έχουν λάθος οι εθνικιστές αρχαιολάτρες αλλά:

Υπήρχε ανδρική πορνεία, και οίκοι ανοχής με άνδρες-πόρνες.

Η παιδοφιλία θεωρούνταν πολύ καλό πράγμα εφόσον δεν υπήρχε λόγω χρημάτων.

Ακόμη κι όταν υπήρχε λόγω χρημάτων, ο επαγγελματίας πόρνος δεν τιμωρούνταν, εάν ταυτόχρονα δεν παραβίαζε ορισμένους κανόνες.

Το κράτος αναγνώριζε τα αντρικά πορνεία και εισέπραττε κάθε έτος «πορνικό φόρο» από αυτά.

Ας δούμε τώρα δυο αποσπάσματα από τον Λόγο Ευβοϊκό ή Κυνηγό, του Δίωνα Χρυσόστομου, απ' τα οποία συμπεραίνει κανείς κι άλλα πράγματα για τη φύση της παιδοφιλίας των Ειδωλολατρών:

268R-269R: «(οι πορνοβοσκοί) δημόσια εκθέτουν αιχμάλωτες γυναίκες ή παιδιά, ή με άλλο τρόπο αγορασμένα με λεφτά, για ατίμωση μέσα σε βρώμικα σπίτια, που είναι φανερά σε όλα τα μέρη της πόλης, και κει που περνούν οι άρχοντες και στις αγορές κοντά σε δημόσια κτήρια και σε ιερά, μήτε να σέρνουν σ' αυτή την ατίμωση και τον εξαναγκασμό βάρβαρους μήτε Έλληνες (...) επειδή έχουν πέσει σε μεγάλη και βαρεία υποδούλωση, κάνοντας έργο πολύ χειρότερο και πιο πολύ ακάθατο από τους ιπποφορβούς και ονοφορβούς, αφού δεν βάζουν κτήνη [για να συνουσιασθούν] χωρίς να τα βιάζουν, θεληματικά πάνω σε κτήνη που θέλουν, χωρίς να ντρέπονται καθόλου, αλλά συμπρώχνουν πάνω σε ανθρώπους που

ντρέπονται και δεν θέλουν, ανθρώπους μανιακούς κι ακόλαστους, για άσκοπη και ακόλαστη μίξη σωμάτων.

274R: Υπάρχει τρόπος, που αυτό το ακόλαστο γένος [των ανθρώπων] να μπορέσει να κρατηθεί από το να ατιμάσει και να διαφθείρη τα αγόρια, (...) αφού με κάθε τρόπο χορτάσει από ασέλγεια με τις γυναίκες κι αφού κορεσθή απ' αυτή την απόλαυση;»

Παρατηρούμε ότι:

Και ο Δίωνας παραδέχεται ότι υπήρχαν ομοφυλοφυλικά πορνεία στις ελληνικές πόλεις.

Ο Δίωνας με απέχθεια εκφράζεται για το γεγονός, ωστόσο παρατηρεί ότι κανείς δεν το εμποδίζει.

Το πιο αηδιαστικό είναι ότι υπήρχαν παιδικά ομοφυλοφυλικά πορνεία, στα οποία τα εξανδραποδισμένα αγόρια, παιδιά που είχαν αρπαχτεί ως δούλοι από δουλέμπορες,

αναγκάζονταν να συνευρίσκονται με άντρες που πλήρωναν.

Επίσης οι ενήλικοι αιχμάλωτοι πολέμου πωλούνταν σε πορνεία ώστε να τους διακορεύουν οι επισκέπτες των πορνείων.

Την τακτική αυτή των Αθηναίων και το φρόνημά τους σχετικά με την παιδοφιλία εκφράζει ο Ξενοφών με το στόμα του Σωκράτους λέγοντας: «...Την ώραν εάν μεν τις αργυρίου πωλή τω βουλωμένω, πόρνον αυτόν αποκαλούσιν, εάν δε τις, ον αν γνω καλόν τε καγαθόν εραστήν όντα, τούτον φίλον εαυτώ ποιήται, σώφρονα νομίζομεν» = «Εαν κανείς πουλάει τα σωματικά του κάλλη με χρήματα στον τυχόντα που τον θέλει, τον λένε πόρνο, αν όμως κανείς καταλάβει ότι κάποιος είναι ωραίος και καλός εραστής και τον κάνει φίλο του, αυτόν τον θεωρούμε σώφρονα» (Ξενοφώντα Απομνημονεύματα, 1, 6, 13). Δηλαδή το ζήτημα για τους Πολυθειστές δεν ήταν αν σε σοδομίζε κάποιος, αλλά αν αυτό το δεχόσουν αντί χρημάτων ή λόγω φιλικής σχέσης. Πράγματι, πολύ υψηλό ήθος είχαν αυτοί οι Ειδωλόλατρες. Όχι σαν το ήθος του Δεκάλογου της Παλαιάς Διαθήκης, η οποία είναι πορνογράφημα, σύμφωνα με τους Νεοειδωλόλατρες.

Στα ποιήματα του Θέογνη (6ος π.Χ. αι.), για πρώτη φορά ο Γανυμήδης φέρεται να είναι «τα παιδικά» του Δία κι όχι απλώς οιοχόος των θεών, όπως τον θέλει ο Όμηρος στον Ύμνον εις Αφροδίτην (Θέογνις, 1345-1346). Καταλήγει ο Θέογνις (στ. 1345): παιδοφιλείν δε τι τερπνόν (= η παιδεραστία είναι απολαυστική) και (στ. 1335-1336): Όλβιος όστις ερών γυμνάζεται οίκαδε ελθών / εύδειν συν καλώι παιδι πανημέριος (= Ευτυχισμένος όποιος είναι ερωτευμένος και γυμνάζεται και, όταν γυρίσει σπίτι του, ξαπλώνει όλη την ημέρα με όμορφο αγόρι).

Ο Αριστοφάνης στις Νεφέλες στ. 1088 κ.ε., παρουσιάζει, μέσω του διαλόγου του Άδικου Λόγου με τον Δίκαιο Λόγο, μια εικόνα για το πλήθος των κίμαιδων πολιτικών, ποιητών, συνήγορων και του λαού, η οποία αν και δίνεται χιουμοριστικά, ωστόσο, αν αφαιρέσουμε την υπερβολή από αυτήν, τα συμπεράσματα κάθε άλλο παρά συνηγορούν υπέρ της άποψης ότι οι νόμοι τιμωρούσαν την ομοφυλοφιλία (ή ότι υπήρχαν ή ότι εφαρμόζονταν τέτοιοι νόμοι): «ΑΔ: Πες μου λοιπόν, ποιοι γίνονται συνήγοροι; ΔΙ: οι τοιούτοι. ΑΔ: Σωστά. Και δε μου λες; Ποιοι γράφουνε ποιήματα; ΔΙ: οι τοιούτοι. ΑΔ: κι εδώ σωστά μιλάς. Ποιοι μπαίνουν στην πολιτική; ΔΙ: οι τοιούτοι. ΑΔ: καταλαβαίνεις λοιπόν, πως έχεις ολότελα άδικο; Οι θεατές, οι πιο πολλοί, τι να 'ναι λες; Για κοιτά τους. ΔΙ: κοιτάω. ΑΔ: λοιπόν, τι λες; ΔΙ: τοιούτοι οι πιο πολλοί».

Έχουμε αναφέρει για τη Σπάρτη, στο ειδικό περί αυτής κεφάλαιο, ότι ο Πλάτων αναφέρει πως εξαιτίας του τρόπου ζωής των πολιτών εκεί, προάγεται η ανωμαλία στα σεξουαλικά ήθη. Για τη Ρώμη δεν αξίζει να πούμε πολλά, γιατί είναι γνωστή η διαφθορά των τελευταίων αιώνων του παγανισμού. Απλώς παραθέτουμε μια πληροφορία για τον Νέρωνα: «Ευνούχισε το παιδί Σπόρο και αποφάσισε να τον κάνει γυναίκα του. Τέλεσε μαζί του, με όλες τις τυπικότητες γάμο, με προίκα και νυφικά πέπλα και τον εγκατέστησε σπίτι του ακολουθούμενος από πλήθος λαού» (Σουητώνιου, Νέρων, 28).

Ούτε τα πράγματα ήταν όπως τα θέλουν (διότι οι αρχαίοι συγγραφείς αναφέρουν την παιδεραστία) οι εθνικιστές αρχαιολάτρες που τσαντίζονται με την υπενθύμιση της ύπαρξης παιδεραστίας αλλά ούτε, βέβαια, τα πράγματα ήταν όπως τα θέλουν όσοι, λίγο-πολύ, ισχυρίζονται, πως η παιδεραστία ήταν η αιτία ή ένα αποτέλεσμα του αρχαίου μεγαλείου. Αν η αρχαία ομοφυλοφιλία ήταν αίτιο ή ένα από τα αποτελέσματα του αρχαίου θαύματος, τότε δεν θα το έβλεπαν με σιχαμάρα πολλοί φιλόσοφοι ούτε ο Πλάτωνας θα όριζε αυτά:

«-Δεν πρέπει ν' αφήνωμε να πλησιάζει τον αληθινό έρωτα τίποτε, που να είναι παράφορο ή που να έχει σχέση με την ακολασία;

-Πραγματικώς δεν πρέπει.

-Δεν πρέπει λοιπόν να γίνει καθόλου αποδεκτή αυτή η ηδονή, αλλά ν' αποκλειστεί τελείως από τις σχέσεις μεταξύ εραστών και ερωμένων; [σημ. του ίδιου φύλου]

-Ναι, Σωκράτη' πρέπει τελείως ν' αποκλειστεί.

-Έτσι λοιπόν θα νομοθετήσεις στην πόλη που συνοικίζομε, ν' αγαπά και ν' αφοσιώνεται βέβαια ο εραστής και να πλησιάζει το νεαρό του φίλο σαν να ήταν γιος του, επί καλού πάντα' όσο για τ' άλλα, να είναι τέτοια η συμπεριφορά του, ώστε ποτέ να μη δώσει υποψία πως προχωρεί και παραπάνω» (Πολιτεία 403a-b),

ή πάλι:

«Ας υποθέσουμε τώρα ότι εγκρίνουμε ένα νόμο που θεωρεί αυτές τις συνήθειες [την ομοφυλοφιλία και παιδεραστία] ευχάριστες και καθόλου ανήθικες. Αυτό πόσο θα μπορούσε να συμβάλει στην αρετή; Κανείς δε θα το παραδεχτεί αυτό – μάλλον το αντίθετο. Όλοι θα κατηγορήσουν εκείνο που υποκύπτει στην αδυναμία του και θα κατακρίνουν τον θηλυπρεπή σύντροφό του, που παίζει το ρόλο της γυναίκας. Ποιος λοιπόν, για το θεό, μπορεί να θεσπίσει τέτοιο νόμο; Σας διαβεβαιώνω, κανείς» (Νόμοι, 836de).

Επίσης ο Αριστοτέλης γράφει: «Άλλες τέτοιες ροπές είναι προϊόντα νοσηρών καταστάσεων ή συνήθειες όπως (...) καθώς επίσης και οι ερωτικές σχέσεις μεταξύ ανδρών. Διότι αυτού του είδους οι ερωτικές σχέσεις σε άλλους προκαλούνται από κάποια φυσική διαστροφή, και σε άλλους από συνήθεια, όπως στην περίπτωση εκείνων που υπήρξαν θύματα ασελγείας κατά την παιδική τους ηλικία» (Ηθικά Νικομάχεια, 1148b, 27-30).

Ο Διογένης ο Κυνικός, όταν είδε θηλυπρεπή νέο, του είπε «δεν ντρέπεσαι, να έχεις για τον εαυτό σου χειρότερη γνώμη απ' αυτή που έχει η φύση; Αυτή σε έκανε άντρα κι εσύ αναγκάζεις τον εαυτό σου να γίνει γυναίκα» («Ιδών ποτε νεανίσκον θηλυνόμενον, "ουκ αισχύνη," έφη, "χείρονα της φύσεως περί σεαυτού βουλευόμενος; η μεν γαρ σε άνδρα εποίησε, συ δε σεαυτόν βιάζη γυναίκα είναι."» Διογένης Λαέρτιος, VI, 65). Βλέπουμε λοιπόν, ότι οι φιλόσοφοι κατέκριναν τα ίδια πράγματα που κατέκριναν και οι πατέρες της Εκκλησίας – εις πείσμα των «ελευθεροφρόνων» Αρχαιολατρών.

Ο αρχαίος Έλληνας ποιητής, Αρχίλοχος καταλήγει, μέσα από ένα καταιγισμό βωμολοχιών,

στα εξής: «ίσος κιναιδου και κακής πόρνης ο νους / χαίρουσιν άμφω λαμβάνοντες κέρματα (...). Τοιγάρ καπρώσα μαχλάς άρδην ερρέτω / πασχητιώντων ευρυπρώκτων συν γένει / ημίν δε Μουσών και βίου σαόφρονος / μέλοι φρέαρ τε, τούτο γινώσκουσ', ότι / ήδ' εστί τέρψις, ήδ' ακίβδηλος χαρά, / ήδ' ηδονή πέφυκε, μη συνειδέναι / αισχράι ποθ' ηδυνθείσιν αυτοίς ηδονή». = «ίδιο το μυαλό του κιναιδου και της κακιάς πόρνης / κι οι δυο χαίρονται να παίρνουν χρήματα (...) Να πάνε στα κομμάτια, λοιπόν, οι λάγνες κι οι ακόλαστες / μαζί με τη ράτσα των αδιάντροπων ξεκολιάρηδων. / Δική μας έγνοια ας είναι η πηγή των Μουσών και της συνετής ζωής, / ξέροντας ότι αυτή είναι η απόλαυση, αυτή είναι η γνήσια χαρά, / αυτή η δοσμένη από τη φύση ευφροσύνη, χωρίς ποτέ να γίνουμε συνένοχοι / μ' αυτούς που χαίρονται με την αδιάντροπη ηδονή».

Πάντως η παιδοφιλία (διότι περί αυτής της μορφής ομοφυλοφιλίας πρόκειται) δεν φαίνεται να ήταν εξ αρχής συνήθεια των Ελλήνων, αλλά την παρέλαβαν από τους Προέλληνες, για τους εξής λόγους:

1) οι Προέλληνες είχαν θρησκεία λίγο πολύ κοινή ή επηρεασμένη από τους Αιγύπτιους και τους Φοίνικες, λαούς με μεγάλη τάση στην ομοφυλοφιλία.

2) Στα πρώιμα έπη των Ελλήνων (Όμηρος, Ησίοδος) και στην αρχαιότερη λυρική ποίηση (Καλλίνος, Τέρπανδρος, Τυρταίος, Αρχίλοχος, Αλκμάν) ποιητών που άκμασαν στον 7ο π.Χ. αι. δεν υπάρχει στα σωζόμενα αποσπάσματα τους ούτε υπόνοια ούτε άμεση αναφορά στην παιδοφιλία. Ο Όμηρος αναφέρει βιασμούς, μοιχείες' ουσιαστικά τα έπη του έχουν αφορμή καταγραφής δυο-τρεις γυναίκες (Βρυσηίδα, Ελένη, Πηνελόπη). Τίποτα δεν δείχνει ότι ο Όμηρος ντρεπόταν να αναφέρει ο,τιδήποτε είχε σχέση με το σεξ της Αχαϊκής Ελλάδας. Ωστόσο δεν αναφέρει την παιδοφιλία. Ακόμη κι ο Γανυμίδης, για τον Όμηρο είναι απλώς ο οιοχοός του Δία και όχι το αγόρι του. Σημάδι ότι οι πρώτοι Έλληνες εισβολείς δεν έφεραν το έθιμο αυτό, αλλά το βρήκαν.

3) Οι Μακεδόνες, το πιο πρωτόγονο και καθυστερημένο ως τον 4ο π.Χ. αι. ελληνικό φύλο, ουσιαστικά ανεπηρέαστοι (άρα και πολιτιστικά πιο κοντά στους πρώτους Έλληνες) ως τότε από ό,τι γινόταν στην Νότια Ελλάδα, αγνοούσαν την παιδοφιλία, γι' αυτό δεν είχαν καν λέξη γι' αυτήν. Ο Μακεδόνας Έλληνας Αλέξανδρος, αντίθετα απ' ό,τι λέγεται, δεν ήταν ομοφυλόφιλος, διότι ακόμη και υμνητές της παιδοφιλίας όπως ο Πλούταρχος, επί 600 χρόνια ανέλυαν τη ζωή του προσπαθώντας να βρουν κάτι που να τον κάνει όμοιο με αυτούς, δεν βρήκαν και το ομολογούν.

4) Η προελληνική θρησκεία της Μητέρας-Θεάς ήταν μητριαρχική, δηλαδή υπήρχε ο εραστής-γιος της θεάς.

5) Δεν ισχύει η άποψη ότι είναι Δωρικής προέλευσης συνήθεια η ομοφυλοφιλία, διότι οι Δωριείς, όπως και οι Αχαιοί πιο πριν, εκτόνωναν την σεξουαλική τους δίψα στις γυναίκες των κατακτημένων λαών. Έσφαζαν τους άντρες τους – ώστε να μην προκύψουν εκδικητές τους – και βίαζαν τις γυναίκες. Βλέπουμε, ότι οι Αχαιοί έσφαξαν τους Τρώες και κουβάλησαν ως παλλακίδες τις Τρωάδες. Επομένως δεν υπήρχε λόγος σύνδεσης της στρατιωτικής ζωής με την ομοφυλοφιλία. Όπως και να 'χει, πάντως, είτε οι Έλληνες δεν ήταν εξαρχής παιδόφιλοι (όπως υποστηρίζουμε) είτε ήταν, από τους κλασσικούς χρόνους και μετά ήταν παιδόφιλοι. Και αυτό όποιος το αμφισβητεί, μάλλον δεν λέει την αλήθεια.

Συν τω χρόνω, δεν επικράτησε, φυσικά, η εξιδανικευμένη αντίληψη του Πλάτωνα για τη φιλία μεταξύ νέου και ενήλικα του ίδιου φύλου, αλλά το αντίθετο, όπως το περιγράφει και

το αποδεικνύει ο Στράτωνας τον 1ο μ.Χ. αιώνα' σε άλλο του ποίημα, προσπαθεί να περιγράψει πώς τρεις άνδρες κατορθώνουν να κάνουν δουλειά τεσσάρων, βρισκόμενοι ο ένας πίσω από τον άλλο: ο μεσαίος είναι ταυτόχρονα παθητικός και ενεργητικός. Έτσι, αντί οι αρχαιόπληκτοι Νεοπαγανιστές να παπαγαλίζουν ορισμένα φιλοσοφικά αρχαιοελληνικά κείμενα που λενε Πως θα έπρεπε να ήταν η «παιδεραστία», καλλίτερα θα ήταν να διαβάζουν εκείνα τα αρχαιοελληνικά κείμενα, τα οποία δείχνουν Πως ήταν στην πραγματικότητα η αρχαία ελληνική παιδεραστία. Αντί της ανύπαρκτης εξιδανικευμένης αρχαιότητας, ας τολμήσουν να δουν την πραγματικότητα. Οι Αρχαίοι δεν ήταν τέλειοι, θα δεχτούμε τα όσα καλά έχουν αλλά όχι τα πάντα. Θα πούνε τώρα κάποιοι «βρίζεται η Ελλάδα». Λάθος. Οι Νεοπαγανιστές και οι «αρχαιολάτρες», όταν ακούν να κατακρίνεται η παιδεραστία και η ιεροδουλεία των αρχαίων Ελλήνων, ως εθνικιστές που είναι, νομίζουν ότι υβρίζεται η Αρχαία Ελλάδα συνολικά. Είναι άλλο πράγμα το ένα κι άλλο πράγμα το άλλο. Όμως αυτό που δεν είναι σωστό, πρέπει να αποδοκιμαστεί, ακριβώς διότι κανείς δεν είναι τέλειος. Εκτός φυσικά από τους παγανιστές που δεν βρίσκουν τίποτε μεμπτό στους Αρχαίους. Διότι, στην σημερινή Ελλάδα «αρχαιολατρία» σημαίνει αυτό και μόνον αυτό: αποσιώπηση των κακών της αρχαιότητας.

Επειδή, πάντως, η κριτική μας αφορά την προαγωγή της παιδοφιλίας (άρα εμμέσως και του μισογυνισμού) από τον Πολυθεϊσμό γενικά, κι όχι από την ελληνική πολυθεΐα μόνο, πρέπει να αναφέρουμε μερικά πράγματα και για άλλες κουλτούρες. Είναι γνωστά τα Σόδομα της Χαναάν. Έχουμε μιλήσει για τους ομοφυλόφιλους ιερόδουλους των πολυθεϊστικών ναών της Φοινίκης και της Χαναάν στο κεφάλαιο περί Π.Δ. Εκεί τα πράγματα ήταν χειρότερα, διότι ο πολυθεϊσμός ασιατικού τύπου (τον οποίον είχαν και οι Προέλληνες) εξυμνούσε την ομοφυλοφιλία ως θρησκευτικό καθήκον ή ως συνυφασμένο με το θεό.

Όσο για εκείνους που υπερασπίζονται την ομοφυλοφιλία από τις επιθέσεις των Χριστιανών βασιζόμενοι στο ότι τάχα και οι Αρχαίοι Έλληνες ήταν ομοφυλόφιλοι, οπότε «τι πρόβλημα έχετε;», λυπούμαστε που διαστρεβλώνουν την αρχαία ηθική. Αυτοί θα 'πρεπε να γνωρίζουν ότι οι Αρχαίοι Έλληνες θεωρούσαν «φυσιολογικές» τις ομοσεξουαλικές σχέσεις μόνο μεταξύ ενήλικα και ανήλικου που δεν είχε αναπτύξει ακόμη τριχοφυΐα στα πόδια, τον πρωκτό και το πρόσωπο. Με άλλα λόγια οι Αρχαίοι θεωρούσαν «κοινωνικά αποδεκτό» ό,τι εμείς θεωρούμε (σχεδόν) έγκλημα: το σεξ μεταξύ ενήλικα και άτριχου αγοριού (από τα 12 – ή και νωρίτερα – ως τα 17), ενώ θεωρούσαν ανωμαλία και διαστροφή το ομοφυλοφιλικό σεξ, όταν το αγόρι είχε αρχίσει να αναπτύσσει τριχοφυΐα. Συνεπώς, οι υπερασπιστές της

σημερινής ομοφυλοφιλίας, οι οποίοι χρησιμοποιούν ως επιχείρημα «την Αρχαία Ελλάδα» κατά της ηθικής της Εκκλησίας, καλό θα 'ταν να γνωρίζουν ότι στα μάτια των Αρχαίων Ελλήνων η σημερινή ομοφυλοφιλία (αυτό που έχουμε σήμερα όλοι κατά νου ως ομοφυλοφιλία), το σεξ ανάμεσα σε δύο ενήλικες άντρες, θα τους φαινόταν αηδιαστική (ή άξια ειρωνείας) ανωμαλία, που μόνο κτηνοβάτες τσοπάνοι –όπως λέει ο παιδεραστής Μελέαγρος σ' ένα άλλο ποίημά του (Π.Α., XII, 41)– αρέσκονταν να διαπράττουν. Συνεπώς, οι «ελευθερόφρονες» συνήγοροι της σύγχρονης ομοφυλοφιλίας διαστρέφουν την ιστορική πραγματικότητα για την ομοφυλοφιλία στην Αρχαιότητα. Αντί να διαστρεβλώνουν την Αρχαιότητα, για να υπερασπιστούν τη σύγχρονη ομοφυλοφιλία και τ' ατομικά τους δικαιώματα, θα 'πρεπε να επαινέσουν το σεξ με άτριχα ακόμη αγοράκια (αφού αυτό ήταν το πραγματικό κριτήριο των Ελλήνων – δες, μεταξύ άλλων, Αλκαίου (Π.Α., XII, 30) όπου ο εραστής προειδοποιεί το άτριχο ακόμη αγοράκι ότι μόλις αρχίσει να αναπτύσσει τριχοφυΐα, οι εραστές του θα το εγκαταλείψουν αμέσως), να καταδικάσουν το σεξ μεταξύ ενηλίκων ανδρών, αφού «αυτό έκαναν και οι Αρχαίοι!» (σύμφωνα με το αξίωμα «ό,τι είπαν και έκαναν οι αρχαίοι Έλληνες είναι καλό») και ν' αφήσουν την αρχαία Ελλάδα ήσυχη.

Άλλωστε η παιδοφιλία συνδεόταν άμεσα με τον αρχαίο μισογυνισμό. Καμία «προοδευτική» αντίληψη δεν περιείχε, το αντίθετο ήταν συνώνυμη της περιφρόνησης του Αρχαίου Έλληνα προς τη γυναίκα του. Όσο αδιαφορούσε ο Έλληνας για την κλεισμένη στο γυναικωνίτη γυναίκα του, όσο την έβλεπε ως «μηχανή παραγωγής νόμιμων παιδιών», άλλο τόσο λάτρευε και ασχολείτο με το αγόρι που σοδόμιζε και συμποσιαζόταν μαζί του. Αποτελεί σφάλμα (ή ψεύδος) η παρουσίαση της αρχαίας ομοφυλοφιλίας, από σύγχρονους Ευρωπαίους και Έλληνες, ως «απελευθερωτικής από τα ταμπού» και «προοδευτικής». Οι ίδιοι Αρχαίοι Έλληνες, που συνέγραφαν ποιήματα, τραγωδίες και έπη ειρωνευόμενοι ξεδιάντροπα την αρχαία Ελληνίδα, οι ίδιοι ήταν παιδεραστές και «έμεναν άναυδοι στη θέα των όμορφων εφηβικών κορμιών». Γι' αυτόν τον λόγο γράφει ο Θέογνις (Ελεγείων Β', 1367-1368):

«Παιδός τοι χάρις εστί· γυναικί δε πιστός εταίρος / ουδείς, αλλ' αιεί τον παρεόντα φιλεί.»,

δηλαδή:

«Η ευγνωμοσύνη χαρακτηρίζει τα αγόρια. Στη γυναίκα κανείς σύντροφος δεν μπορεί να έχει εμπιστοσύνη, αλλά κάθε φορά αυτή αγαπάει όποιον είναι μπροστά της».

Με άλλα λόγια, οι γυναίκες είναι αναξιόπιστα όντα, τσούλες που παν με τον πρώτο τυχόντα, ενώ τα όμορφα αγόρια είναι αξιόπιστα και αξιολάτρευτα. Το ένα συμβαδίζει με το άλλο και το συνεπάγεται. Μισογυνισμός και ομοφυλοφιλία πήγαιναν χέρι-χέρι στην Αρχαία Ελλάδα.

Η μεγάλη υπόληψη που είχαν για τη γυναίκα οι αρχαίοι Έλληνες παιδεραστές φαίνεται στο ακόλουθο ποίημα του Στράτωνα (Π.Α., XII, 245, μετάφραση Γ. Ιωάννου):

«Το άλογο το ζώο ξέρει

να σμίγει μόνο με το θηλυκό του

Όμως εμείς οι λογικοί έχουμε τούτο ακόμα

βρήκαμε τη δουλειά την από πίσω.

Κι αυτοί που περιορισμένοι είναι στις γυναίκες

σε τίποτε δε διαφέρουν των αλόγων ζώων».

Να πηγαίνει λοιπόν ένας άντρας με γυναίκα είναι ανωμαλία, ενώ με άντρα σωφροσύνη να ερωτεύεται ο άντρας τη γυναίκα ένδειξη ανοησίας, ενώ να ερωτεύεται αγόρι φυσιολογικό (γι' αυτό κι ο Πλούταρχος στον Ερωτικό προσπαθεί να πείσει τους συγχρόνους του Πολυθεϊστές ότι και οι γυναίκες αξίζουν να τις ερωτεύονται). Καμία «προοδευτικότητα» και «απελευθέρωση απ' τα ταμπού» δεν συνεπάγονται. Έτσι έχουν τα πράγματα δυστυχώς για τους ελευθερόφρονες οπαδούς του Διαφωτισμού και τους εθνικιστές Νεοπαγανιστές. Ακόμη κι εδώ σφάλουν, όχι λόγω αμάθειας (αμφιβάλλουμε ότι δεν συσχέτισαν ποτέ το μισογυνισμό με την παιδοφιλία), αλλά λόγω του μίσους τους προς την Εκκλησία.

http://www.oodegr.com/neopaganismos/arxaio_xali/paiderastia1.htm